

OBRT in cehovstvo

Prvotni obrtniki so izdelovali le nekaj vrst izdelkov saj so bili postopki izdelave zahtevni (sam kmet se je po potrebi hitro spremenil v rokodelca (popravilo orodij)). Sprva so večja obrtniška dela opravljali nesvobodnjaki na gosposniških dvorih in grajskih vaseh. Ko pa se je grajski gospod odločil njim dati osebno svobodo in pravico do obrti je odtelej obrtnik proizvajal kolikor je hotel in kar je hotel seveda na potrebe tržišča. Sprva je prodajal sam potem pa je sodeloval s trgovci (naredil je pogodbo ki je določala količino in vnapej določeno ceno) najpog obrti živilske (mlinarji peki, čebelarji) in oblačilne (usnarji tkalci)

Naraščanje preb po letu 1000 sproži večje povpraševanje po izdelkih.

Le tisti obrtnik ki je znal združiti domiselnost kakovost in boljše materialne pogoje in si znal najti primerno delovno silo je lahko računal na stalne stranke. S potrebami predvsem višjih slojev pa se razvijejo specializirane umatnostne in in storitvene obrti : suknarji, barvarji, steklarji, zidarji,ladjedelci svečarji pargament..

Lastnik obrtni mojster se je spremenil v uspešnega poslovneža ki je bil odvisen od cenovnih razmer poznanstev s trgovci.

Nenehen dotok poseni delovne sile je mojstrom omogočil da so se bolj posvečali poslovnim zadevam, članstvom v mestnih svetov in nadzor v delavnici.

Kdor je hotel biti obrtnik je najprej postal vajenec (spoznava materjale uči se spretnosti. Po upravljanju pomočniškega izpita je postal polnopravni član ceha (priložnost redne plače in zaposlitve) obrt lahko sam odpre šele ko mu ceh dovoli opravljati mojsterski izpit in seveda z dovolj sredstvi,

Cehovstvo

Ceh je bilo obrtno stanovsko in socialno združenje. Različni obrtni poklici so imeli svoje cehe.

Vsako mesto je imelo en ceh vsakega poklica. Vsi obrtniki so morali biti člani ceha, drugače niso dobili obrtnega dovoljenja za izvajanje obrtne dejavnosti na področju mesta. V zameno so plačevali članarino, s katero se je ceh vzdrževal. Poleg izdaje obrtnega dovoljenja je ceh nadzoroval cene izdelkov, kvaliteto izdelkov, delovanje svojih članov, šolanje novih obrtnikov,... Ceh je imel določen kodeks obnašanja, ki so ga morali spoštovali člani. V primeru nespoštovanja pravil in kodeksa je ceh lahko naložil kršitelju globo, v skrajnem primeru pa tudi odvzem obrtno dovoljenje.

Poleg stanovskega značaja je imel ceh tudi socialni značaj. Iz vplačane članarine in posebnih dajatev so izoblikovali obliko stanovske pomoči. Tako so dajali pokojnino ostarelim obrtnikom, denarno pomoč ovdovelim ženam in otrokom,...

Pravila odobri vladar ali krajevni vladar.

Zaradi takega združevanja so cehi imeli tudi veliko politično moč in so tako predstavljali hrbtenico meščanstva

Prav zaradi togih cehovskih pravil pa so cehi sčasoma postali zaviralci napredka, ker niso uvajali tehničnih novosti, ker niso širili števila mojstrov in pomočnikov kljub večjim potrebam.